

ni, relevantni, karierno usmerjeni, inovativni, dostopni in fleksibilni kot v letu 2010 ter naj bi prispevali k odličnosti in pravičnosti v vseživljenjskem učenju. Vse to naj bi (med drugim) zagotovili s fleksibilnimi sistemi poklicnega in strokovnega izobraževanja, ki temeljijo na pristopu učnih izidov ter podpirajo različne učne poti, ki dovoljujejo prepustnost med različnimi podsistemi v izobraževanju (šolskim izobraževanjem, poklicnim in strokovnim izobraževanjem, visokim šolstvom ter izobraževanjem odraslih) in ki dajejo podporo priznavanju neformalnega izobraževanja in priložnostnega učenja, vključno s kompetencami, ki si jih posameznik pridobi na delovnem mestu. (Bruge Communiqué, 2010: 6)

Priznavanje ima torej ponovno vidno mesto, je pa res, da mnogokrat v navezavi z evropskimi orodji s področja poklicnega in strokovnega izobraževanja, ne pa kot samostojen sistem priznavanja neformalno pridobljenega znanja.

V »Strateških ciljih za obdobje od leta 2011 do 2020 so skupaj s kratkoročnimi ukrepi od leta 2011 do 2014« (tretji vsebinski sklop) predvideni: (i) izboljševanje kakovosti in učinkovitosti poklicnega in strokovnega izobraževanja ter povečevanje njegove privlačnosti in relevantnosti, (ii) vseživljenjsko učenje in mobilnost naj postaneta realnost, (iii) povečevanje ustvarjalnosti, inovativnosti in podjetništva in (iv) promocija pravičnosti, socialne kohezije in aktivnega državljanstva. V sicer podrobno strukturiranih vsebinah pod posameznim vsebinskim sklopom beremo predvsem potrebo po omogočanju fleksibilnega dostopa do izobraževanja in kvalifikacij. Posebej izpostavljamo navedbo, da naj bi bil eden izmed načinov, ki bi znotraj poklicnega in strokovnega izobraževanja pripomogel k 15 odstotkom odraslih, vključenih v izobraževanja in usposabljanja do leta 2020, tudi ukrep, ki se tiče priznavanja. In sicer, med ostalimi ukrepi, ki naj bi pripomogli k doseganju teh ciljev, naj bi sodelujoče države najkasneje do leta 2015 začele razvijati nacionalne postopke za prepoznavanje in priznavanje neformalnega izobraževanja in priložnostnega učenja, kar naj bi bilo ustrezno podprto z nacionalnimi ogrodji kvalifikacij. Ti postopki morajo biti osredotočeni na znanje, spretnosti in kompetence, ne glede na okoliščine oz. kontekst, v katerem so bili pridobljeni, na primer: učenje odraslih (širše), poklicno in strokovno izobraževanje, delovne izkušnje ali prostovoljske aktivnosti. Posebej bi morali biti upoštevani tudi znanje, spretnosti in kompetence, ki ne vodijo nujno do (po)polne formalne kvalifikacije. V tem pogledu je pomembno tudi tesno sodelovanje z drugimi področji politik, kot so mladina, šport, kultura, socialne zadeve in zaposlovanje. (Bruge Communiqué, 2010: 11) Tudi iz tega gre jasno slutiti, da naš trenutni sistem